

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โครงการ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (One Tambon One Product : OTOP) ได้เริ่มดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 2544 มาถึงปัจจุบัน ทุกรัฐบาลให้การสนับสนุน เป็นส่วนหนึ่งของการจัดตั้งกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองภายใต้นโยบายแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและความยากจนของประเทศ ด้วยการกระตุ้นเศรษฐกิจในระดับรากหญ้าของรัฐบาล โดยเน้นพัฒนาและส่งเสริมธุรกิจชุมชนหรือวิสาหกิจชุมชนให้มีรายได้เป็นของตนเอง สามารถพึ่งตนเองได้และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ด้วยการกำหนดให้แต่ละชุมชนหรือตำบลหนึ่งๆ มีผลิตภัณฑ์หลักอย่างน้อย 1 ประเภท ซึ่งได้มีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพยากรในท้องถิ่นมาปรับใช้ในการผลิตและพัฒนาสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ของแต่ละชุมชน ซึ่งขึ้นอยู่กับชุมชนใดจะมีวัตถุดิบในด้านใดเป็นหลัก และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้นให้เกิดประโยชน์ในเชิงพาณิชย์พร้อมทั้งเชื่อมโยงให้เกิดการพัฒนาาร่วมกันทั้งระบบระหว่างวิสาหกิจชุมชนหรือท้องถิ่น โดยมีเป้าหมายให้ประชาชนในชุมชน ท้องถิ่นที่เข้าร่วมโครงการมีรายได้ไม่ต่ำกว่า 2 หมื่นบาท ต่อคน ต่อปี และให้ชุมชนที่เข้าร่วมโครงการร้อยละ 60 สามารถสร้างความเข้มแข็งและพึ่งตนเองได้ภายในปี พ.ศ. 2549 สินค้าจากโครงการสามารถสร้างรายได้แก่ชุมชนในระดับที่น่าพอใจ ชุมชนต่างๆ สามารถผลิตสินค้าได้หลายประเภท อาทิ ผลิตภัณฑ์กลุ่มผลิตผลทางการเกษตร อาหาร หัตถกรรมและเครื่องจักสาน สมุนไพรและแชมพู เป็นต้น ปัจจุบันสินค้าจากโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากไม่เพียงแต่ตลาดภายในประเทศเท่านั้น ขณะนี้ตลาดต่างประเทศบางแห่งได้ให้ความสนใจในสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ของไทยเป็นอย่างมากโดยเฉพาะญี่ปุ่น เนื่องจากผลิตภัณฑ์จาก หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ของไทยมีความสวยงาม มีเอกลักษณ์ แปลกใหม่ จึงสามารถดึงดูดความสนใจจากตลาดต่างประเทศได้ในเวลาอันรวดเร็ว รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของสินค้าจากโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ จึงได้ออกนโยบายและแผนงานต่างๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้สินค้าจากโครงการ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ได้มีโอกาสขยายตลาดออกสู่ต่างประเทศให้มากขึ้น เป็นการใช้ทรัพยากรและวัตถุดิบของประเทศอย่างคุ้มค่า และเพิ่มแนวทางในการสร้างรายได้ให้แก่ชุมชนและประเทศ รวมถึงการช่วยกระตุ้นและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศให้เติบโตอย่างยั่งยืนต่อไปในระยะยาว (นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์, 2550)

ยอดจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2545 ยอดจำหน่ายภายในประเทศ 16,7174 ล้านบาท พ.ศ. 2546 ยอดจำหน่ายภายในประเทศ 33,276 ล้านบาท พ.ศ. 2547 ยอดจำหน่ายภายในประเทศ 47,667 บาท ยอดจำหน่ายต่างประเทศ 12,518 ล้านบาท พ.ศ. 2548 ยอดจำหน่ายภายในประเทศ 55,104 ล้านบาท ยอดจำหน่ายต่างประเทศ 12,643 ล้านบาท พ.ศ. 2549 ยอดจำหน่ายภายในประเทศ 65,000 ล้านบาท ยอดจำหน่ายต่างประเทศ 17,500 ล้านบาท พ.ศ.2550 ยอดจำหน่ายภายในประเทศ 80,000 ล้านบาท ยอดจำหน่ายต่างประเทศ 23,000 ล้านบาท (นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์, 2550) จากจำนวนยอดจำหน่ายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผลิตภัณฑ์ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ได้รับความนิยมนอย่างสูงจากผู้ซื้อ

ในปี พ.ศ. 2550 กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ได้กำหนดทิศทางการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น ไว้ดังนี้ 1) ยกระดับขีดความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชน (หลักการ ส่งเสริมบทบาทเครือข่าย ผลิตภัณฑ์ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ในการพัฒนาผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ชุมชน) 2) การสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์ชุมชนด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น (หลักการ การใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชน) 3) ส่งเสริมการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน (หลักการ การจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้า) 4) สนับสนุนการดำเนินงานเครือข่ายองค์กรความรู้ชุมชน มุ่งสู่การเป็นฐานข้อมูลของผลิตภัณฑ์ของชุมชน (หลักการ เชื่อมโยงแหล่งความรู้ในท้องถิ่น สถาบันการศึกษา เอกชนกับชุมชนในการนำภูมิปัญญาเพื่อพัฒนาสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์) 5) พัฒนาหมู่บ้านหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (หลักการ ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรม ในการพัฒนาหมู่บ้านและผลิตภัณฑ์ ภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง สามารถสร้างรายได้เข้าสู่ชุมชน) (นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์, 2550)

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นการหันกลับมามองตนเอง ว่า ในชุมชนของเรามีภูมิปัญญาอะไรบ้าง มีวัตถุดิบอะไรบ้าง มีกรรมวิธีการผลิตอย่างไรในท้องถิ่นของเรา แล้วนำสิ่งเหล่านั้นมาสร้างมูลค่าให้เพิ่มขึ้น เพราะการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์นั้น เป็นการใช่วัตถุดิบที่มีอยู่ในชุมชนให้เกิดประโยชน์สูงสุด ลดการสูญเสียพลังงาน และนำผลิตภัณฑ์นั้นเชื่อมโยงกับโลกาภิวัตจะนำไปสู่การสร้างรายได้ให้กับตนเอง ครอบครัว และชุมชนจนสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างสมดุลและอย่างยั่งยืน

นครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีศิลปหัตถกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและแฝงไว้ซึ่งจิตวิญญาณของท้องถิ่น ได้แก่ ศิลปะการทำผ้าบาติกของกลุ่มลายเทียน หมู่ที่ 10 ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นหัตถกรรมทำโดยอาศัยเทคนิคง่ายๆ คือการเขียนเส้นเทียนกันไม่ให้สีซึมเข้าหากันในการระบายสีสำหรับ

ลวดลายได้ใช้ศิลปะและธรรมชาติจากพืชที่ผ่านการทดสอบแล้วนำมาใช้สีเคมีด้วยทำให้ผ้าบาติกมีความสวยงามแปลกตายิ่งขึ้น นอกจากนี้ ตำบลกำโลนยังมีหัตถกรรมผ้ามัดย้อมด้วยสีธรรมชาติของกลุ่มมัดย้อมสีธรรมชาติ เป็นผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการนำเอาผ้าฝ้าย ลินิน หรือผ้าชาวชนิตอื่นๆ มามัดเป็นลายให้แน่น แล้วนำไปย้อมสีธรรมชาติที่ได้จากในท้องถิ่น เช่น ใบมังคุด ใบเพกา เปลือกลูกเนียง ผักสะตอ ส่วนที่มัดไว้จะไม่ถูกย้อมสี เมื่อแกะออกจะได้ลวดสวยงามไม่ซ้ำกัน จากนั้นจึงนำไปตัดเย็บเป็นเสื้อ กางเกง กระเป๋า หมวก ผ้าเช็ดหน้า ฯลฯ หัตถกรรมผ้าทอพื้นเมืองของกลุ่มทอผ้าบ้านมะม่วงปลายแขน หมู่ที่ 8 ตำบลท่าจิว อำเภอเมือง ฝ่ายกเมืองนคร เป็นผ้าทอที่มีชื่อเสียงมาตั้งแต่อดีต ปัจจุบันได้รับการฟื้นฟู ขึ้นมาใหม่ แม้จะไม่ใช้ฝ้ายกแบบเดียวกันในอดีตแต่ก็เป็นฝ้ายกที่พยายามสืบทอดศิลปะการทอผ้าของเมืองนคร นอกจากนี้ยังมีศิลปะการแสดงหนังตะลุง

ศิลปะการแสดงหนังตะลุง ภูมิปัญญาของท้องถิ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราชและภาคใต้ เป็นมรดกสืบทอดประเพณีที่สืบทอดกันมาอย่างแพร่หลายในเขตจังหวัดภาคใต้ จะใช้ตัวหนังตะลุงซึ่งได้วาดและแกะสลักจากหนังสัตว์มาเชิดเป็นตัวละคร (หนังตะลุง, 2550)

ปัจจุบันช่างแกะหนังตะลุงไม่ได้แกะหนังตะลุงเพื่อการแสดงเพียงอย่างเดียว แต่ได้มีการแกะหนังตะลุงเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก ซึ่งผู้ประกอบการอาชีพแกะหนังตะลุงในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มขึ้น ได้แก่ กลุ่มผลิตภัณฑ์แกะหนังตะลุงปากพูน ตั้งอยู่เลขที่ 316/4 หมู่ที่ 5 บ้านสวนจันทร์ ถนนกาญจนาภิเษก ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 80000 เมื่อ พ.ศ. 2479 นางเทียนก้องฟ้า หรือนายเพชร ยอดแก้ว ได้เดินทางเข้ามาอยู่ที่ตำบลปากพูน และถ่ายทอดศิลปะการแกะหนังตะลุงให้แก่ลูกหลาน คือ นายสมคิด ทองดี และนายเชน คงย่อง เป็นต้น ซึ่งต่อมาก็ได้ถ่ายทอดวิชาการแกะหนังตะลุงให้กับลูกหลานและบ้านใกล้เคียงกันในตัวปากพูน โดยลูกหลานที่ได้รับการสืบทอดวิชาการแกะรูปหนังตะลุง ก็ได้นำศิลปะนั้นมาประยุกต์เป็นผลิตภัณฑ์รูปแบบต่างๆ ให้เข้ากับสมัยปัจจุบัน เช่น ภาพชุด งามเกียรติ ภาพไทยสมัยโบราณ ภาพชุดปะการังและภาพประดับตกแต่งบ้านรูปแบบต่างๆ ภายหลังจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ ที่ทำให้ช่างแกะหนังตะลุงต้องเลิกอาชีพแกะหนังตะลุงไปหลายคนเพราะถูกกดราคาชิ้นงาน จึงเกิดความคิดที่จะรวมกลุ่มกันเพื่อให้อาชีพแกะหนังตะลุงไม่สูญหาย ถ่ายทอดสู่รุ่นต่อไปโดยได้รับการสนับสนุนจากกรมพัฒนาชุมชนในการจัดตั้งกลุ่มเมื่อวันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2542 ปัจจุบันมีสมาชิกในกลุ่ม 59 คน วันและเวลาผ่านไป นายสมคิด ทองดี สมรสและมีครอบครัวและได้นำวิชาความรู้การแกะหนังตะลุงถ่ายทอดให้กับบุตร 3 คน และตั้งกลุ่มใหม่ชื่อ กลุ่มแกะหนังตะลุงรักษ์คอนตั้งอยู่ที่ เลขที่ 19 ซอยศรีธรรมโศก 6 ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช แม้ว่านายสมคิดได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่บุตรทั้ง 3 คน ยังคงประกอบอาชีพการแกะหนังตะลุงเลี้ยงครอบครัวของตัวเองตลอด 30 ปีที่ผ่านมา เมื่อพิจารณาผลิตภัณฑ์การแกะหนังตะลุง

ของผู้ประกอบการทั้ง 2 กลุ่มแล้ว พบว่าผลิตภัณฑ์ที่วางจำหน่ายนั้นมีหน้าที่เพื่อความสวยงามเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ไม่ได้มีประโยชน์ใช้สอยแต่อย่างใด ผู้วิจัยจึงเกิดแนวความคิดในการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ให้สามารถใช้สอยได้ด้วย จึงทำการออกแบบผลิตภัณฑ์ครอบโคมไฟและหนึ่งตะลุง โดยมีเครื่องปั้นดินเผาเป็นฐานของโคมไฟ

กลุ่มหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยง หมู่ที่ 6 ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอท่าเสา จังหวัดนครศรีธรรมราช มีสมาชิกจำนวน 15 ครอบครัว รวม 21 คน กลุ่มผู้ผลิตเครื่องปั้นดินเผาบ้านนอกไร่ หมู่ที่ 9 ตำบลนาเคียน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 4 ครอบครัว รวม 8 คน และกลุ่มผู้ผลิตเครื่องปั้นดินเผาบ้านบางปู ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ผลิตเครื่องปั้นดินเผาทั้ง 3 กลุ่ม ใช้ดินแดงจากท้องถิ่นในชุมชนเป็นวัตถุดิบหลักในการผลิตผลิตภัณฑ์ ได้แก่ อิฐ กระถาง แจกัน โคมไฟ ของที่ระลึก ของประดับตกแต่งบ้าน และตกแต่งสวน ขึ้นรูปด้วยวิธีการปั้นมือ และเป็นหมุนเผาที่อุณหภูมิ 800 – 900 องศาเซลเซียส หลังการเผา ผลิตภัณฑ์มีสีส้ม หรือสีน้ำตาล นำออกวางจำหน่ายหน้าบ้านซึ่งเป็นแหล่งผลิต เมื่อพิจารณาผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาของทั้ง 3 กลุ่มแล้ว พบว่าสามารถที่จะพัฒนารูปแบบและการใช้สอยให้กับผลิตภัณฑ์ดินเผาได้อีกเช่นกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์

ผู้วิจัยจึงเกิดแนวความคิดในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์หัตถกรรมในชุมชน เพราะการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์นั้นนำไปสู่การเพิ่มราคาให้กับผลิตภัณฑ์ และสร้างรายได้ให้กับตนเองและชุมชน จนสามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยมีแรงบันดาลใจจากการนำเครื่องปั้นเผามาบูรณาการร่วมกันกับศิลปะการแกะหนึ่งตะลุงผ่านกระบวนการออกแบบจนเกิดรูปแบบใหม่ ซึ่งจะทำกรออกแบบรูปทรงของเครื่องปั้นดินเผาเป็นฐานผลิตภัณฑ์โคมไฟและออกแบบการแกะหนึ่งตะลุงเป็นกรอบของโคมไฟ เพราะคุณสมบัติเฉพาะตัวของหนึ่งและลักษณะรอยแกะของลวดลายนั้นแสงจากหลอดไฟสามารถส่องผ่านได้ ทำให้เกิดความสวยงามของ สี แสง เงา ลาดลาย และรูปทรง ควบคู่ไปกับการใช้สอยขณะใช้งานในยามค่ำคืน เป็นการสร้างสรรค์มูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ในชุมชนด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ดำรงอยู่สืบไป และเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภค

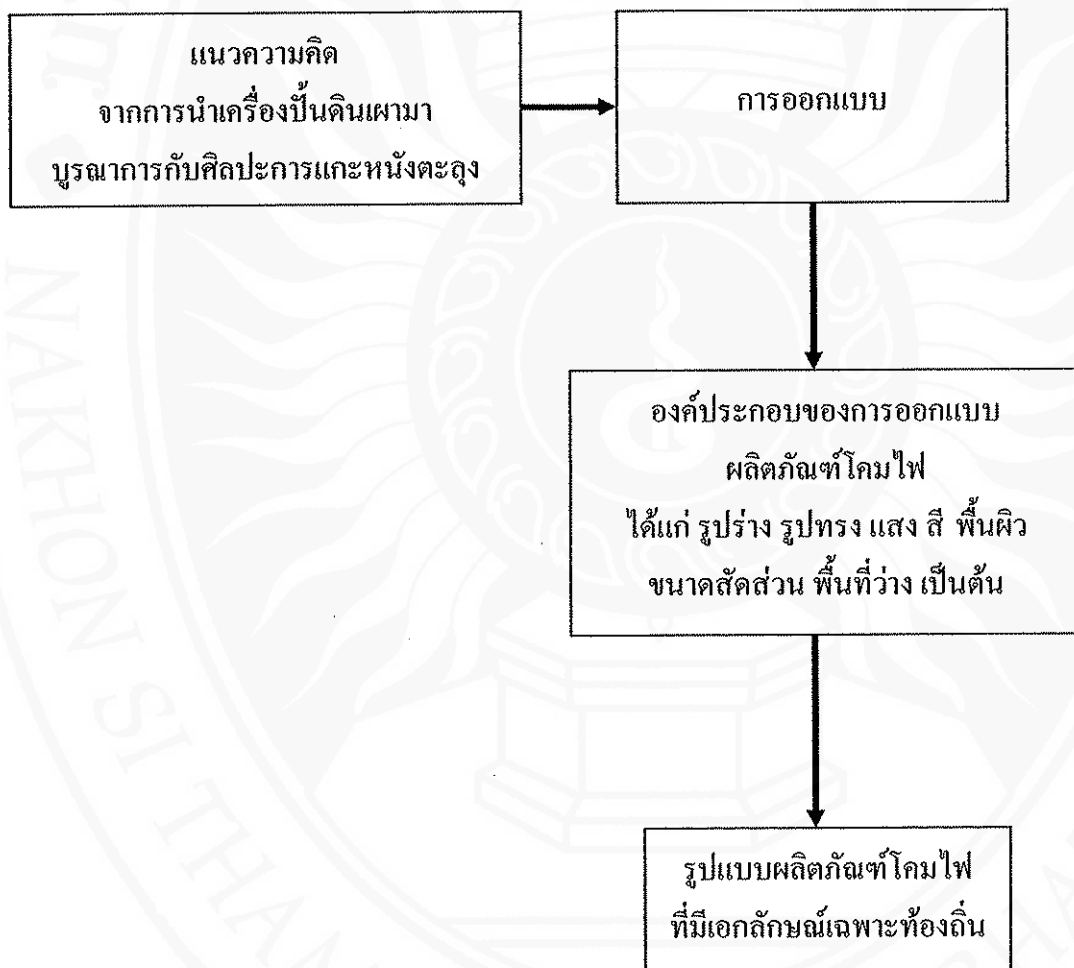
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์โคมไฟที่มีแนวความคิดจากการบูรณาการเครื่องปั้นดินและศิลปะการแกะหนึ่งตะลุง
2. เพื่อทดลองสร้างแบบผลิตภัณฑ์โคมไฟจากการผสมกันของวัสดุเครื่องปั้นดินเผาและศิลปะการแกะหนึ่งตะลุง
3. เพื่อเลือกสรรผลิตภัณฑ์โคมไฟที่เหมาะสมจากการทดลองสร้าง

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาวิจัยได้ผลิตภัณฑ์โคมไฟที่มีแนวความคิดจากการบูรณาการศิลปะการแกะหนังตะลุงมีและรูปแบบฐานโคมไฟดินเผาที่ได้เป็นการสร้างรูปแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาและกลุ่มแกะหนังตะลุงนำข้อมูลที่ได้จากการออกแบบไปศึกษา และพัฒนาสินค้าเป็นผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในจังหวัดนครศรีธรรมราช สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์และเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภค

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการทำวิจัย

1. การออกแบบผลิตภัณฑ์โคมไฟ มีขอบเขตดังนี้

1.1 การออกแบบโคมไฟมีแนวความคิดจากการนำเครื่องปั้นดินเผามาบูรณาการร่วมกันกับศิลปะการแกะหนังตะลุงในเขต อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

1.2 การออกแบบโคมไฟเครื่องปั้นดินเผาตั้งโต๊ะสำหรับประดับและตกแต่งบริเวณภายในที่พักอาศัย รวมทั้งหมด 9 แบบ

1.3 การวิเคราะห์รูปแบบเพื่อนำข้อมูลมาประกอบการคัดเลือกรูปแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 กลุ่ม

1.4 ประชากรที่ใช้ในการคัดเลือกแบบ จำนวน 30 คน

1) ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะและการออกแบบผลิตภัณฑ์ โดยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและมีประสบการณ์ทางด้านศิลปะและการออกแบบผลิตภัณฑ์ ในสถานศึกษาหรือหน่วยงานของรัฐ หรือ สถานประกอบการเอกชน จำนวน 5 คน

2) ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์แกะหนังตะลุงในชุมชน จำนวน 5 คน

3) ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาในชุมชน จำนวน 5 คน

4) ผู้เชี่ยวชาญด้านผลิตภัณฑ์จากสำนักสร้างมูลค่าเพิ่มและพัฒนาผลิตภัณฑ์ กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ จำนวน 5 คน

5) ผู้ประกอบการร้านขายผลิตภัณฑ์ตกแต่งบ้าน จำนวน 5 คน

6) ผู้บริโภค จำนวน 5 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษาในขั้นตอนการออกแบบ ได้แก่

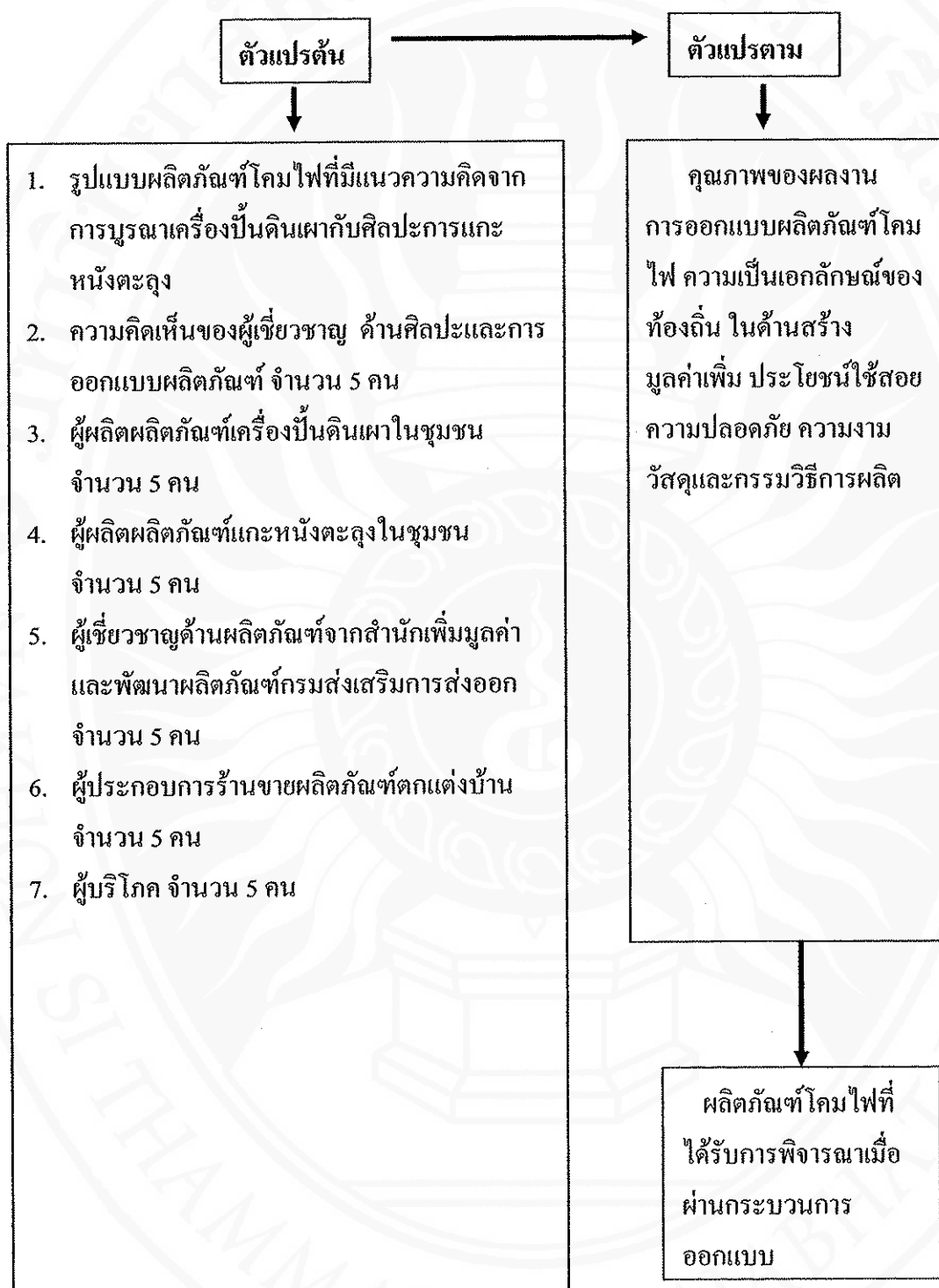
2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

2.1.1 รูปแบบผลิตภัณฑ์โคมไฟที่ทำการออกแบบ

2.1.2 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะและการออกแบบผลิตภัณฑ์ จำนวน 5 คน ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์แกะหนังตะลุงในชุมชนจำนวน 5 คน ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาในชุมชนจำนวน 5 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านผลิตภัณฑ์จากกรมพัฒนาชุมชนและกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ จำนวน 5 คน ผู้จัดการร้านขายผลิตภัณฑ์ตกแต่งบ้าน จำนวน 5 คน ผู้บริโภค จำนวน 5 คน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คุณภาพของผลงานการออกแบบผลิตภัณฑ์โคมไฟ ในด้าน ทัศนกรรม ประโยชน์ใช้สอย การสร้างมูลค่าเพิ่ม ความปลอดภัย ความงาม วัสดุและกรรมวิธีการผลิต และความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

การวิจัยครั้งนี้ใช้ตัวแปรที่ศึกษาในขั้นตอนการออกแบบดังนี้

ภาพที่ 2 แสดงตัวแปรที่ศึกษาในขั้นตอนการออกแบบ

3. สถานที่สำหรับการวิจัย

สถานที่ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ ห้องปฏิบัติการหลักสูตรวิชาการจัดการ
เชรามิกส์ คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การออกแบบ หมายถึง การจัดวางองค์ประกอบชิ้นใหม่ของกรอบโคมไฟที่ผลิตจาก
การแกะหนังตะลุง และฐานโคมไฟที่ผลิตจากเครื่องปั้นดินเผา ที่ต้องคำนึงถึงความกลมกลืนกันของ
รูปทรง ขนาด สัดส่วน ลวดลาย สี พื้นผิว และประโยชน์ใช้สอย
2. ฐานโคมไฟ หมายถึง ส่วนที่ผลิตจากดินแดง นำไปเผาที่ อุณหภูมิ 700 -800 องศา
เซลเซียส ทำหน้าที่วางกรอบโคมไฟให้สามารถวางหรือตั้งได้
3. กรอบโคมไฟ หมายถึง ส่วนที่ผลิตจากการแกะหนังตะลุงทำหน้าที่ครอบหลอดไฟ
เพื่อควบคุมพื้นที่และปริมาณของแสง ในขณะที่ใช้งาน
4. ประโยชน์ใช้สอยทางกายภาพ หมายถึง การออกแบบที่มีหน้าที่ใช้สอยสนองความ
ต้องการของผู้บริโภค โดยคำนึงถึง โครงสร้างที่มีความแข็งแรงต่อการขนส่งและมีความปลอดภัยใน
การใช้งาน
5. ความงาม หมายถึง ลักษณะความงามอย่างเหมาะสมตามลักษณะของทัศนธาตุ
ได้แก่ ขนาด ทิศทาง พื้นผิว ระยะ ลักษณะผิว ลวดลาย ความเข้ม และสี ฯลฯ
6. การผลิต หมายถึง ความเป็นไปได้ในกระบวนการผลิตและวัสดุที่และมีอยู่ในท้องถิ่น
โดยช่างแกะหนังตะลุงและช่างเครื่องปั้นดินเผาท้องถิ่น
7. ศิลปะการแกะหนังตะลุง หมายถึง การวาด การแกะสลักหนังสัตว์ และการระบายสี
ลวดลายตามจินตนาการของผู้ออกแบบ
8. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีประสบการณ์ทางด้านศิลปะและการ
ออกแบบผลิตภัณฑ์ ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาในชุมชน ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์แกะหนังตะลุงใน
ชุมชน ผู้เชี่ยวชาญด้านผลิตภัณฑ์จากสำนักเพิ่มมูลค่าและพัฒนาผลิตภัณฑ์กรมส่งเสริมการค้า
ผู้จัดการร้านขายผลิตภัณฑ์ตกแต่งบ้าน และผู้บริโภคโคมไฟ

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้รูปแบบโคมไฟที่มีแนวความคิดจากเครื่องปั้นดินเผาบูรณาการกับศิลปะการแกะ
หนังตะลุงและมีความสวยงามตาหลักสุนทรียภาพ
2. ได้ผลิตภัณฑ์โคมไฟที่มีคุณภาพและเป็นไปตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

3. ได้พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้นให้เกิดประโยชน์ในเชิงพาณิชย์พร้อมทั้งเชื่อมโยงให้เกิดการพัฒนาาร่วมกันทั้งระบบระหว่างวิสาหกิจชุมชนหรือท้องถิ่น
4. ได้ใช้วัตถุดิบที่มีอยู่ในท้องถิ่นอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด
5. ชุมชนมีรายได้เป็นของตนเอง มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และสามารถพึ่งตนเองอย่างยั่งยืน
6. ศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นได้รับการอนุรักษ์และเผยแพร่ให้คงอยู่